

»Saksan eniten myyvä
rikoskirjailija valtaa
dekkareillaan Eurooppaa.»

— WALL STREET JOURNAL

WSOY

NELE
NEUHAUS
LUMIKIN
ON KUOLTAVA

NELE NEUHAUS

Lumikin
on kuoltava

Suomentanut Veera Kaski

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lainaus Rainer Maria Rilken runosta *Syyspäivä* on
Aila Meriluodon suomennoksesta.

Saksankielinen alkuteos
Schneewittchen muss sterben

© by Ullstein Buchverlage GmbH Berlin
Published in 2010 by List Taschenbuch Verlag
Suomennoksen © Veera Kaski ja WSOY 2016.

ISBN 978-951-0-41320-3

PAINETTU EU:SSA

Simonelle

Prologi

RUOSTEISET RAUTAPORTAAT olivat kapeat ja veivät jyrkästi alas. Hän hapuili katkaisijaa seinältä. Parin sekunnin päästä ahtaaseen tilaan syttyi 25-wattisen lampun himmeä valo. Raskas rautaovi avautui äänettömästi. Hän öljysi saranat säännöllisesti, jottei pieninkään narahdus sattumalta herättäisi, kun hän tuli käymään. Vastaan tulvahti lämmin ilma ja lakastuvien kukkien makea lemu. Hän sulki oven huolellisesti perässään, sytytti valon ja odotti hetken liikkumatta. Huone oli tilava, kymmenisen metriä pitkä ja viitisen leveä, sen kalustus oli niukka, mutta riittävän viihtyisä se kaiketi oli. Hän meni stereoille ja painoi playta. Huoneen täytti Bryan Adamsin rosoinen ääni. Se musiikki ei hänelle itselleen merkinnyt paljoakaan, mutta huoneen asukkaalle kanadalainen laulaja oli suuri rakkaus, ja hänen suojattinsa mieltymykset olivat hänelle sydämen asia. Jos hänet kerran oli pakko piilottaa, ainakaan häneltä ei saanut puuttua mitään. Hän ei taaskaan reagoinut, niin kuin ei yleensääkään. Ei puhunut, ei koskaan vastannut hänen kysymyksiinsä, mutta ei se haitannut. Hän siirsi sivuun sermin, joka jakoi huoneen kahtia ja loi seinustalle yksityisyyttä. Siinä tyttö lepäsi, hiljaa ja kauniina kapealla vuoteella, kädet vatsan päällä,

pitkät hiukset mustana viuhkana pään ympärillä. Kengät sängyn vieressä, yöpöydällä lasimaljakossa kuihtunut valkoinen liljakimppu.

»Hei, Lumikki», hän sanoi hiljaa. Hiki helmeili hänen otsallaan. Kuumuus oli melkein sietämätön, mutta tyttö piti lämmöstä, oli aina ollut vilukissa. Hänen katseensa kulki valokuviin, joita hän oli ripustanut seinälle sängyn viereen. Hän halusi kysyä, saisiko tuoda siihen yhden uuden kuvan. Mutta piti kysyä oikealla hetkellä, jottei toinen vain loukkaantuisi. Hän istui varoen sängynlaidalle. Patja jousti hänen allaan, ja hetken hän jo luuli, että tyttö oli liikahtanut. Mutta ei. Ei tyttö liikkunut koskaan. Hän ojensi kättään ja painoi sen vasten tytön poskea. Iho oli vuosien mittaan alkanut kellertää, siinä oli kova, nahkamainen tuntu. Silmät olivat kiinni niin kuin aina, ja jos iho ei enää hieno ja ruusuinen ollutkaan, niin suu oli edelleen yhtä kaunis kuin ennen, kun tyttö vielä oli puhunut hänen kanssaan ja hymyillyt hänelle. Kauan hän istui ja katseli tyttöä. Koskaan hän ei ollut tuntenut yhtä voimakasta suojeluhalua.

»Pitää taas mennä», hän lopulta sanoi pahoitellen. »On niin paljon tekemistä.»

Hän nousi, otti lakastuneet kukat maljakosta ja tarkisti, että Coca-Cola-pullo yöpöydällä oli varmasti täysi.

»Sanothan, jos tarvitset jotain?»

Joskus hän ikävöi tytön naurua, silloin hän tuli surulliseksi. Tietenkin hän tiesi, että tyttö oli kuollut, mutta silti hänestä tuntui helpommalta olla niin kuin ei tietäisi. Hän ei ollut kokonaan luopunut toivosta, että joskus vielä näkisi tytön hymyn.

Torstai 6. marraskuuta 2008

HÄN EI SANONUT näkemiin. Kukaan, joka lähtee vankilasta, ei sano näkemiin. Viimeiset kymmenen vuotta hän oli monta, niin monta kertaa kuvitellut mielessään vapautumisensa päivän. Nyt hän tajusi, että ajatukset olivat ulottuneet aina vain portille asti, siihen hetkeen, kun hän astuisi ulos vapauteen, joka yhtäkkiä tuntui uhkaavalta. Hänellä ei ollut suunnitelmia elämälleen. Ei enää. Ilman sosiaalityöntekijöiden rukousmyllyn lailla pyöriviä lakkaamattomia nuhdesaarnojakin hänelle olisi jo aikaa sitten valjennut, että maailma ei odottanut häntä, tulevaisuus ei hänelle enää olisi kovinkaan valoisa vaan hän joutuisi varautumaan kaikenlaisiin rajoituksiin ja takaiskuihin. Lääkärinuran, johon hän aikanaan täyden kympin ylioppilaspaperit kourassaan oli tähdännyt, hän saattoi unohtaa. Linnassa suoritetuista opinnoista ja metallialan koulutuksesta saattoi jossain tilanteessa olla hyötyä. Nyt joka tapauksessa oli aika kohdata elämä silmästä silmään.

Kun Rockenbergin nuorisovankilan harmaa terävä-sakarainen rautaportti sulkeutui metallisesti kalskahtaen hänen takanaan, hän näki naisen seisovan kadun toisella puolella. Vanhoista kavereista ainoan, joka kymmenen

vuoden aikana säännöllisesti oli kirjoittanut hänelle, mutta silti tämä oli yllätys. Isänhän oli pitänyt tulla. Nainen nojaili hopeanhoitoisen kaupunkimaasturin lokasuojaan kännykkä korvalla ja imi kiivaasti tupakkaa. Hän pysähtyi. Nainen tunnisti hänet, oikaisi selkensä, sujautti puhelimen takintaskuun ja tipautti tupakan maahan. Hän epäröi hetkisen ennen kuin ylitti mukulakivikadun vähäinen omaisuus pikku matkalaukussa vasemmassa kädessään, ja jäi naisen eteen seisomaan.

»Hei, Tobi», nainen sanoi ja hymyili hermostuneesti. Kymmenen vuotta oli pitkä aika, niin pitkään aikaan he eivät olleet toisiaan nähneet, sillä hän ei ollut halunnut naista käymään.

»Hei, Nadja», hän vastasi. Tuntui kummalliselta käyttää tuota vierasta nimeä. Nainen näytti paremmalta kuin televisiossa. Nuoremalta. He seisoivat vastatusten, katsoivat toisiaan, epäröivät. Kolea tuuli puhalsi rahisevia syksyn lehtiä pitkin kiveystä. Aurinko oli kätkeytynyt paksuihin harmaisiin pilviin. Oli kylmä.

»Niin ihanaa, kun olet taas vapaa.» Nainen kietaisi kätensä hänen vyötärölleen ja antoi poskisuukon. »Olen tajuttoman iloinen. Oikeasti.»

»Minäkin.» Automaattista vastausta lausuessaan hän mietti, oliko todella. Ilo oli jotain muuta kuin tämä vieras, epävarma tunne. Nainen irrotti otteensa, kun hän ei tehnyt elettäkään vastatakseen halaukseen. Kerran, kauan sitten he olivat olleet parhaita kavereita, naapurintyttö oli kuulunut selvääkin selvempänä osana hänen elämäänsä. Nadja oli sisko, jota hänellä ei ollut koskaan ollut. Mutta kaikki oli muuttunut, ei pelkkä nimi. Poikamaisesta Nathaliesta,

joka häpeili pisamiaan, hammasrautojaan ja rintojaan, oli tullut Nadja von Bredow, kuuluisa, kysytty näyttelijä. Hän oli toteuttanut kunnianhimoisen haaveensa, jättänyt kauas taakseen kylän, josta he molemmat olivat kotoisin, ja kavunnut yhteiskunnallisen arvostuksen tikkaita ylös huipulle. Hän itse ei enää voisi asettaa jalkaansa alimmallekaan askelmalle. Tästä eteenpäin hän olisi linnakundi, tuomionsa istunut toki, mutta kaikkea muuta kuin yhteiskunnan avosylin odottama.

»Isäsi ei saanut tänään vapaata.» Nadja astui äkkiä kauemmas ja väisti hänen katsettaan, ihan kuin hänen varautuneisuutensa olisi tarttunut. »Siksi minä tulin hakemaan sinua.»

»Kiitos.» Tobias heitti matkalaukkunsa taakse ja istui auton etupenkille. Vaaleassa nahkaverhoilussa ei ollut vielä ensimmäistäkään naarmua, autossa tuoksui uudelta.

»Vau», hän sanoi vilpittömän otettuna ja katseli koje-
taulua, joka toi mieleen lentokoneen ohjaamon. »Upea auto.»

Nadja väläytti hymyn, kiinnitti turvavyön ja työntämättä avainta lukkoon painoi jotain nappia. Moottori käynnistyi heti hillitysti suristen. Nadja ohjasi kookkaan auton tottuneesti parkkiruudusta. Tobiaksen katse viivähti kahdessa isossa kastanjapuussa, jotka kasvoivat kiinni vankilan muurissa. Nämä puut hänen sellinsä ikkunan takana olivat viimeiset kymmenen vuotta olleet hänen kosketuksensa ulkomaailmaan. Puut ja vuodenaikojen vaihtelu niissä olivat olleet hänelle ainoa todellinen kuva maailmasta, muu katosi vankilanmuurien takana epämääräiseen sumuun. Ja nyt hänen, teinityttöjen murhasta tuomitun, oli rangais-

tuksensa kärsittyään palattava siihen sumuun. Tahtoi tai ei.

»Minne ajetaan? Mennäänkö minun luokseni?» Nadja kysyi kääntyessään moottoritielle. Viimeisissä kirjeissään hän oli moneen kertaan kutsunut Tobiasta tulemaan ensi alkuun luokseen asumaan – hänen asunnossaan Frankfurtissa oli kyllä tilaa. Oli houkuttelevaa ajatella, ettei palaisikaan Alenhainiin eikä joutuisi katsomaan menneisyyttä silmiin, mutta sittenkin Tobias torjui ajatuksen.

»Myöhemmin ehkä», hän siksi sanoi. »Ensiksi minä haluan kotiin.»

*

Rikoskomisario Pia Kirchhoff seisoj kaatosateessa Eschbornin vanhalla sotilaslentokentällä. Hän oli palmikoinut vaaleat hiuksensa kahdelle lyhyelle letille, vetänyt lippiksen päähän, ja katseli nyt naama peruslukemilla ja kädet syvällä untuvatakin taskuissa, kun tekniikan väki viritti pressua hänen jalkojensa juuressa ammottavan kuopan ylle. Erään sortumisvaarassa olevan lentokonehallin purkutöissä oli kaivinkoneen kuljettaja löytänyt tyhjästä polttoainesäiliöstä luita ja ihmisen pääkallon ja pomonsa suureksi närkästykseksi soittanut poliisille. Nyt työt olivat seisseet kaksi tuntia, ja Pia joutui kuuntelemaan äkäisen työnjohtajan motkotustulvaa. Miehen monikulttuurisen purkupatteriston rivit olivat poliisiin saapuessa äkillisesti harvenneet. Työnjohtaja syytti kolmannen savukkeen viidentoista minuutin sisällä ja nosti hartioita korviin ihan kuin se olisi estänyt sadetta valumasta sisään hänen kaukuksestaan. Mies kiroili puoliääneen tauotta.

»Odotetaan oikeuslääkärää. Kyllä se kohta tulee.» Pia ei kiinnostanut ilmiselvä pimeän työvoiman käyttö sen enempiä kuin purkutöiden aikataulukaan. »Mitä jos repisitte välillä jotain muuta hallia.»

»Helppo teidän on sanoa», mies protestoi ja osoitteli odottavia kauhakuormaajia ja kuormureita. »Parin luun takia jäädään rutosti aikataulusta, se maksaa maltaita.»

Pia kohautti olkapäitään ja kääntyi. Auto lähestyi keinahdellen murtuneella betonilla. Rikkaruohoja puski joka rakosesta, ne olivat muuttaneet entisen tasaisen rullaus-tien kumpareradaksi. Lentokentän käytöstä poistamisen jälkeen luonto oli jälleen kerran kunnioitusta herättävällä tavalla osoittanut kykenevänsä raivaamaan tieltään jokaisen ihmiskäden muovaaman esteen. Pia jätti työnjohtajan vaikeroimaan ja lähti kohti hopeista Mersua, joka pysähtyi poliisiautojen vierelle.

»Et sitten turhaan pitänyt kiirettä.» Pian tervehdys ex-miehelleen ei ollut ystävällisimmästä päästä. »Jos tulen kipeäksi, se on sinun syysi.»

Henning Kirchhoff, Frankfurtin oikeuslääketieteen laitoksen virkaatekevä johtaja, ei antanut hoputtaa itseään. Tyynen rauhallisesti hän pukeutui asiaankuuluvaan kertakäyttöhaalariin, vaihtoi kiiltävänmustat nahkakengät kumisaappaisiin ja veti hupun päähänsä.

»Minulla oli luento», hän vastasi. »Ja messukeskuksen luona oli ruuhkaa. Pahoittelut. Mitäs siellä on?»

»Luuranko vanhassa tankissa maan alla. Purkufirma löysi sen pari tuntia sitten.»

»Onko sitä siirretty?»

»En usko. Olivat vasta poistaneet betonია ja multaa ja

leikanneet säiliön yläosan irti, niitä kun ei pysty kuljetta-
maan pois kokonaisina.»

»Hyvä.» Henning nyökkäsi, tervehti rikosteknisiä tutki-
joita ja lähti kapuamaan pressun alle monttuun, jossa säiliön
alaosa oli. Tähän tehtävään hän oli epäilemättä paras, hän oli
yksi Saksan harvoista oikeusantropologeista ja erikoistunut
ihmisen luihin. Tuuli piiskasi sadetta tyhjällä aukealla nyt
lähes vaakasuoraan. Pia oli läpikotaisin jäässä. Vettä tipahteli
lakin lipasta nenälle, jalat olivat kangistuneet jääkalikoiksi,
ja hän katsoi kadehtien toimettomiksi tuomittuja purku-
työläisiä, jotka seisoskelivat hallissa juomassa kuumaa kah-
via termarista. Henning työskenteli huolellisesti niin kuin
hänen tapansa oli. Kun hän sai luita eteensä, aika ja koko
ympäröivä maailma menettivät kokonaan merkityksensä.
Hän oli säiliön pohjalla polvillaan, kumartui luurangon ylle
ja otti tarkasteluun luun toisensa perään. Pia kurkisti pres-
sun alle, otti tukea tikkaista, jottei olisi pudonnut.

»Kokonainen luuranko», Henning huikkasi ylös. »Nai-
sen.»

»Vanhan vai nuoren? Kauanko se on ollut täällä?»

»En osaa sanoa vielä tarkempaa. Heti ei ainakaan näy
kudosten jäämiä, joten on tämä tässä jo pari vuotta maan-
nut.» Henning Kirchhoff kohottautui kumarasta asennos-
taan ja nousi tikkaat ylös. Tekniset tutkijat alkoivat kaivaa
luita hellävaroen esiin ja ottaa ympäröivää maaperää talteen.
Jonkin aikaa kestäisi, ennen kuin luuranko saataisiin kulje-
tetuksi oikeuslääketieteen laitokselle, missä Henning alais-
tensa kanssa tutkisi sen perin pohjin. Erinäisissä kaivutöissä
löytyi aina silloin tällöin ihmisen luita. Niiden ikääminen
oli tärkeää, koska henkirikokset, murhaa lukuun ottamatta,

vanhenivat kolmenkymmenen vuoden kuluttua. Vasta kun luurangon ikä ja haudattunaoloaika olivat tiedossa, oli jotain mieltä verrata tietoja kadonneiden rekisteriin. Lentoliikenne armeijan vanhalla kentällä oli lakannut joskus viisikymmentäluvulla, sen jälkeen tankkiakaan enää tuskin oli täytetty. Luuranko saattoi kuulua amerikkalaiselle sotilaille naapurissa vuoteen 1991 toimineesta Yhdysvaltain tukikohdasta tai kenties jollekulle vanhassa turvapaikanhakijoiden asuntolassa ruosteisen verkkoaidan takana asuneelle.

»Mentäisiinkö juomaan kahvit?» Henning riisui silmälasinsa, kuivasi ne ja kuoriutui sitten läpimärästä haalaristaan. Pia katsahti entiseen aviomieheensä yllättyneenä. Kahvilassa istuminen työajalla ei todellakaan kuulunut Henningin tyyliin.

»Onko jotain sattunut?» hän kysyi siksi epäluuloisesti. Henning mutristi suutaan ja päästi sitten pitkän huokauksen.

»Olen pienoisisä kiipelissä», hän tunnusti. »Ja tarvitsen sinulta neuvoa.»

*

Kylä kyhjötti laaksossa. Sitä varjosti kaksi rumaa kolosia, rakennusrikosta 70-luvulta, jolloin jokainen arvonsa tunteva kunta oli myöntänyt lupia kerrostaloille. Oikealla oli Raharinne, joksi syntyperäiset kyläläiset halveksuvin äänenpainoin nimittivät aluetta, missä harvat muualta muuttaneet asuivat kahden tien varrella avarilla huvilatoiteillaan. Tobias tunsi sydämensä hakkaavan sitä kii-

vaammin, mitä lähemmäs he kotitaloa tulivat. Yksitoista vuotta oli siitä, kun hän viimeksi oli ollut täällä. Oikealla Dombrowskin mummon ristipalkkitalo, joka iät ajat jo oli näyttänyt pysyvän pystyssä vain koska oli likistyksissä kahden muun talon välissä. Edempänä vasemmalla Richterin tila ja kauppa. Ja vinosti sitä vastapäätä isän krouvi, Kultakukko. Tobias tunki palan kurkussaan, kun Nadja pysähtyi sen eteen. Epäuskoisesti hän katsoi rapistunutta julkisivua, lohkeilevaa rappausta, suljettuja kaihtimia, repsottavaa ränniä. Rikkaruohot olivat kasvaneet asfaltista läpi, pihaportti roikkui vinossa saranoillaan. Hänen teki melkein mieli pyytää Nadjaa ajamaan eteenpäin – pois, pois, äkkiä pois täältä! Mutta sitäkin kiusausta hän vastusti, lausui niukkasanaiset kiitokset, nousi autosta ja otti laukkunsa takapenkiltä.

»Jos tarvitset jotain, soita», Nadja sanoi hyvästiksi, painoi sitten kaasua ja oli tiessään. Mitä hän muka oli odottanut? Riemuitsevaa vastaanottokomiteaako? Tobias seisoi yksin pienellä asfaltoidulla parkkipaikalla sen rakennuksen edessä, joka ennen oli ollut tämän surkean kyläpahasen elämän keskipiste. Aina hohtavan valkeiksi rapatut seinät olivat nyt kuluneet ja niiden pinta rapissut, Kultakukko-nimestä sai tuskin enää selvää. Oven säröilevään maitolasiin oli kiinnitetty lappu. »Toistaiseksi suljettu», siinä luki haalistunein kirjaimin. Oli isä jossain vaiheessa kertonut joutuneensa luopumaan Kultakukosta ja syyttänyt välilevyongelmiaan, mutta Tobias aavisteli, että tuon vaikean päätöksen syynä oli ollut jokin muu. Hartmut Sartorius oli ravintolanisäntä henkeen ja vereen jo kolmannessa polvessa, sitä lajia joka oli itse teurastanut elikot, laittanut ruoat ja tehnyt omaa omenaviiniä, eikä hän päivääkään ollut sairauden vuoksi

lyönyt elinkeinoaan laimin. Ehkä hänellä ei ollut enää riittänyt asiakkaita. Eihän kukaan halunnut kaksoismurhaajan vanhempien ravintolassa syödä, juhlimisesta puhumatakaan. Tobias veti syvään henkeä ja asteli portille. Vaati melkoista ponnistelua, että hän sai edes toisen portinpuolen liikahtamaan. Sisäpihan kunto oli järkytys. Ennen oli komean kastanjapuun pitkien oksien ja maalauksellisen villiviinikatoksen alla kesäisin aina ollut pöytiä ja tuoleja ja kiireisinä sinne tänne viilettäviä tarjoilijoita, mutta nyt piha oli täysin hunningolla. Tobiaksen katse vaelsi romuissa, rikkinäisissä huonekaluissa ja jätteissä, joita oli piittaamattomasti viskely kasoihin sinne tänne. Katos oli puoliksi romahtanut, villiviini kuihtunut. Kukaan ei ollut haravoinut varisseita lehtiä kastanjan alta, roskatynnyriä ei näemmä viikkokausiin ollut nostettu kadunvarteen tyhjennystä varten, sillä sen vieressä kohosi haiseva pino roskapusseja. Miten hänen vanhempansa saattoivat elää näin? Tobias tunsii, miten viimeinenkin rohkeuden rahunen, joka hänellä vielä tänne tullessaan oli ollut, haihtui olemattomiin. Hitaasti hän raivasi tiensä rappusille, jotka johtivat ovelle, ojensi kätensä ja soitti ovikelloa. Sydän hakkasi kurkussa asti, kun ovi varovasti avattiin. Kun Tobias näki isänsä, kyyneleet kihosivat hänen silmiinsä, ja samaan aikaan hänen sisällään roihahti kiukku, kiukku omaa itseään kohtaan ja kaikkia niitä, jotka olivat kääntäneet hänen vanhemmilleen selkensä hänen jouduttuaan vankilaan.

»Tobias!» Hymy levisi Hartmut Sartoriuksen kuihtuneille kasvoille. Mies oli enää varjo entisestä elinvoimaisesta, varmasta itsestään. Kerran tuuheat, tummat hiukset

olivat nyt harmaat ja ohuet, ja hänen kumara ryhtinsä paljasti, miten raskas elämän antama taakka oli kantaa.

»Minä... olin kyllä aikeissa vähän järjestellä, mutten saanut vapaata ja...» Hän jätti lauseen kesken, lakkasi hymyilemästä. Seisoi vain siinä murtuneena miehenä, joka häpeisään väisti poikansa katsetta, koska hänelle yhtäkkiä valkeni, mitä tämä näki. Tobias ei kestänyt sitä. Hän pudotti matkalaukun kädestään, levitti kätensä ja syleili kömpelösti tuota riutunutta, harmaata muukalaista, josta tuskin enää tunnisti isäänsä. Hetkeä myöhemmin he istuivat ujoina vastakkain keittiön pöydän ääressä. Oli niin paljon puhuttavaa, mutta silti jokainen sana liikaa. Kirkkaankirjava vahakangasliina oli murujen peitossa, ikkunat likaiset, kuivahtanut ruukkukasvi ikkunalla hävinnyt eloonjäämiskamppailunsa jo kauan sitten. Keittiössä oli kylmää ja kosteaa, tuntui epämiellyttävä hapanneen maidon ja jäähtyneen tupakansavun haju. Yhtäkään huonekalua ei ollut siirretty, ei taulua otettu seinältä sitten syyskuun kuudennentoista päivän vuonna 1997, kun hänet oli pidätetty ja hän oli lähtenyt talosta. Mutta silloin täällä oli ollut valoisaa ja iloista ja putipuhdasta, hänen äitinsä oli tarmokas kotirouva. Miten hän oli saattanut päästää kaiken näin rempalleen, miten hän sieti tällaista?

»Missä äiti on?» Tobias rikkoi lopulta hiljaisuuden. Hän näki, että kysymys sai hänen isänsä entistäkin vaivaantuneemmaksi.

»Halusimme kertoa sinulle kyllä, mutta... ajatelimme sitten, että on parempi jos et tiedä», Hartmut Sartorius lopulta vastasi. »Äitisi... äiti muutti jonkin aikaa sitten pois. Mutta hän tietää, että pääsit tänään kotiin ja odottaa kovasti että näkee sinut.»

Tobias katsoi isäänsä kuin puulla päähän lyötynä.

»Miten niin – miten niin muutti pois?»

»Meillä ei ollut helppoa, sen jälkeen kun... lähdit. Ihmiset puhuivat ja puhuivat. Äitisi ei sitten kestänyt enää.» Hauraaksi ja hiljaiseksi muuttuneessa äänessä ei ollut syytöstä. »Erosimme neljä vuotta sitten. Hän asuu nyt Bad Sodenissa.»

Tobiaksen oli vaikea nielaista.

»Miksi te ette sanoneet minulle mitään?» hän kuiskasi.

»Eihän se olisi mitään muuttanut. Emme halunneet, että turhaan hermoilet.»

»Sinä siis asut täällä ihan yksin?»

Hartmut nyökkäsi ja työnteli murusia kämmensyrjälään edestakaisin pitkin pöytäliinaa, teki niistä kuvioita ja pyyhkäisi ne sitten taas hajalle.

»Entäs porsaat? Lehmät? Miten sinä selviät kaikesta työstä?»

»Elukat minä panin pois jo monta vuotta sitten», isä vastasi. »Vielä minä vähän viljelen. Ja minulla on Eschbornissa yhden paikan keittiössä oikein hyvä työ.»

Tobias puristi kätensä nyrkkiin. Miten typerä hän olikaan ollut luullessaan, että elämä olisi rangaissut ainoastaan häntä! Hän ei ollut koskaan kunnolla käsittänyt, miten suunnattomasti hänen vanhempansakin olivat tästä kaikesta kärsineet. Vankilassa vieraillessaan he olivat esittäneet hänelle jotain kiiltokuvaelämää, jota todellisuudessa ei ollut olemassakaan. Miten raskasta sen oli täytynyt heille olla! Voimaton raivo kiertyi kuin käsi hänen kurkulleen ja kuristi. Hän nousi seisomaan, meni ikkunaan ja tuijotti mitään näkemättä ulos. Hänen aikomuksensa

lähteä muutaman vanhempien luona vietetyn päivän jälkeen jonnekin pois ja yrittää aloittaa uutta elämää jossain kaukana Altenhainista hajosi tomuksi. Hän jäisi tänne. Tähän taloon, tälle maatilalle, tähän saamarin persläpeen, missä hänen vanhempansa oli pantu kärsimään, vaikka he olivat täysin syyttömiä.

*

Mustan hevosen puupaneloitu sali oli tupaten täynnä ja melutaso sen mukainen. Pöytien ja baaritiskin ääreen oli kerääntynyt puoli Altenhainia, mikä oli aika epätavallista varhain torstai-iltana. Amelie Fröhlich taiteili kolme metsästäjänleikettä ja ranskanperunat pöytään numero 9, tarjoili ja toivotti hyvää ruokahalua. Tavallisesti katonrakentajames-tari Udo Pietsch seurueineen keksi edes jotain letkautettavaa hänen epätavallisesta ulkonäöstään, mutta tänään Amelie olisi voinut varmaan tarjoilla alasti eikä kukaan olisi kiinnittänyt häneen mitään huomiota. Tunnelma oli latautunut kuin mestarien liigan pelin aikaan. Amelie höristi uteliaana korviaan, kun Gerda Pietsch kurottui kohti naapuripöytää, jossa istuivat ruokakauppaa kylänraitin varrella pitävät Richterit.

»...näin kun se tuli», Margot Richter parhaillaan selosti.
»Että kehtaa näyttää naamaansa täällä niin kuin ei mitään!»

Amelie palasi keittiöön. Luukulla seisoi Roswitha odotamassa pöytään 4 Fritz Ungerille menevää tilausta: häränpihvi medium sipulin ja yrttivoin kera.

»Mistä kaikki tänään oikein kohkaa?» Amelie kysyi vanhemmalta työtoveriltaan, joka oli livauttanut toisen terveysandaalinsa lattialle ja hieroi vaivihkaa oikealla jalalla

vasemman pohkeen suonikohjuja. Roswitha vilkaisi poma, joka kuitenkin oli niin syventynyt juomatilausten paljouteen ettei ehtinyt välittää alaisistaan.

»No! Sartoriuksen poika pääsi tänään vankilasta», Roswitha selitti ääntään madaltaen. »Kymmenen vuotta se istui, sehän silloin päästi kaksi likkaa päiviltä!»

»Täh!» Amelien silmät revähtivät hämmästyksestä ammолleen. Hän tiesi Hartmut Sartoriuksen, joka asui yksinään isolla, ränsistyneellä maatilalla heidän talonsa alapuolella, mutta pojasta hän ei ollut tiennyt mitään.

»Juu-u.» Roswitha nyökäytti päätään tiskille päin, missä puuseppämestari Manfred Wagner istui tuijottamassa eteensä katse lasittuneena, kädessään illan kymmenes tai yhdestoista olut. Tavallisesti samaan urakkaan meni häneltä kaksi tuntia pidempään. »Manfredin tytön Luran se Tobias tappoi. Ja Schneebergerin tytön. Tähän päivään mennessä ei ole kertonut, mitä ruumiille teki.»

»Pihvi, yrttivoita ja sipulia!» Kurt, keittiöapulainen, työnsi lautasen luukusta, Roswitha sujautti sandaalin jalkaansa ja pujotteli uhkeat muotonsa ketterästi täpötäyden ruokasalin halki pöytään numero 4. Tobias Sartorius – sitä nimeä Amelie ei ollut koskaan kuullut. Hän oli tullut Berliinistä Altenhainiin vasta puoli vuotta sitten ja kaikkea muuta kuin vapaaehtoisesti. Kylä ja sen asukkaat eivät kiinnostaneet häntä puolen puupennin vertaa, ja ellei hän isänsä pomon kautta olisi saanut työtä Mustasta hevosesta, hän ei edelleenkaan tietäisi koko paikasta mitään.

»Kolme vehnäolutta ja pieni light-cola», huusi Jenny Jagielski, ravintolan nuori emäntä, joka hoiti juomapuolta. Amelie nappasi tarjottimen, asetteli sille lasit ja pälyili

Manfred Wagneria. Tuon miehen tyttären Hartmut Sartoriuksen poika oli murhannut! Sehän oli oikeasti jännittävää. Maailman tylsimmästä kylästä aukeni odottamattomia syövereitä. Amelie vei kolme vehnäolutta pöytään, jossa Jenny Jagielskin veli Jörg Richter istui kahden muun miehen kanssa. Jörgin olisi oikeastaan pitänyt seistä siskonsa paikalla tiskin takana, mutta hän ei useinkaan piitannut velvollisuuksista. Varsinkaan jos isäntä, Jennyn mies, ei ollut paikalla. Light-cola oli rouva Ungerille pöytään 4. Lyhyt varikkokäynti keittiössä. Kaikilla asiakkailla oli ruoka edessään, ja Roswitha oli uudella kierroksella ruokasalin halki hankkinut tietoonsa lisää yksityiskohtia, joista nyt posket hehkuen ja ryntäät tutisten esitelmöi uteliaalle kuulijakunnalleen. Amelien lisäksi keittiöapulaiset Kurt ja Achim sekä keittiöestari Wolfgang hörivät korviaan. Margot Richterin kauppa – Amelien ihmetykseksi Altenhainissa ihmiset aina »kävivät Margotilla», vaikka elintarvikemyymälän tarkkaan ottaen omisti hänen miehensä – sijaitsi vinosti vanhaa Kultakukkoa vastapäätä, joten Margot ja kampaaja Inge Dombrowski, joka juuri oli ollut kaupassa juoruamassa, olivat iltapäivällä päätyneet »sen ruojan» kotiinpaluun silminnäkijöiksi. Mies oli noussut hopeanvärisestä luksusautosta ja mennyt vanhempiansa pihalle.

»Ei mitään häpyä», Roswitha puuskutti. »Kaksi kuollutta tyttöä ja tänne se marssii niin kuin ei mitään!»

»No minne se muuallekaan menisi?» Wolfgang huomautti ymmärtävästi ja hörppäsi olutta.

»Ootko päästä vialla?» Roswitha kiivastui. »Mitä sinä tekisit jos oman lapses murhaaja yhtäkkiä seisois nenän edessä?» Wolfgang kohautti olkapäitään.

PUNAINEN KUIN VERI, MUSTA KUIN EEBENPUU...

NAINEN PUTOAA KÄVELYSILLALTA liikenteen sekaan, ja huhutaan että hänet tyrkättiin. Oudon tapauksen tutkinta vie Pia Kirchhoffin ja Oliver von Bodensteinin pieneen saksalaiskylään, jota painaa kammottavan rikoksen varjo. Sieltä katosi vuosia sitten jäljettömiin kaksi 17-vuotiasta tyttöä, Lumikki ja Laura. Heidän murhastaan syytettiin toisen poikaystävää Tobiasta, joka nyt on palannut kylään vapauduttuaan vankilasta. Sillalta pudonnut nainen on juuri Tobiaksen äiti. Onko pojalla osuutta tähänkin?

Tobias on kaikkea muuta kuin tervetullut palatessaan, ja omatoimiset lynkkausjoukot hiovat veitsiään. Mutta kun jälleen katoaa nuori tyttö, kylään hiipii kauhu. Historia näyttää toistavan itseään. Yksimielisiä paikalliset ovat vain siitä, että poliisille ei puhuta. Pääsevätkö Pia ja Oliver läpi vaikenemisen muurin ennen kuin aika loppuu kesken?

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 413203

84.2

ISBN 978-951-0-41320-3

